

Skärtorsdagen i nådens år 2020- Åke Malander (ELBK)

Intr. Psalt 111, Gt 2 Mos 12:1-20, Ep 1 Kor 11:23-29, Ev Joh 13: 1–20.

Stora är HERRENS verk, de begrundas av alla som har sin glädje i dem. (Psalt. 111:2)

I det gamla förbundet, den gammaltestamentliga kyrkan, sjöng man vid påsken dessa ord ur Psalmernas bok, och då tänkte man väl i första hand på räddningen ur Egypten och undan faraos hand men även på påskalammsmåltiden, som ju var instiftad till en årlig påminnelse om dessa Herrens mäktiga gärningar med sitt folk. Men dessa under, ”våra faders underbara räddning ur Egypten”, var ändock bara en förebild som pekade mot en långt underbarare räddning: återlösningen i Kristus, av undret på långfredagen och påskdagen. Även till detta ojämeförlligt mycket större under har HERREN, den nådige och barmhärtige, knutit en åminnelse. Han har instiftat en måltid, Herrens Heliga Nattvard, Altarets sakrament. Ett vittnesbörd för alla kommande släktled, och därmed även för oss, att ”*så älskade Gud världen, att han utgav sin Enfödde Son ...*”, och tillika en förkunnelse av Herrens död till dess han kommer. Därför sätter jag som ämne för denna lilla skärtorsdagspredikan:

Herren visar sin obegripliga kärlek till oss syndare – han instiftar sin Heliga Nattvard

Jesus instiftar sin heliga nattvard i den natt då han blir förråd

Det är påsk, det är sista kvällen de är samlade och Jesus äter påskmåltiden tillsammans med sina lärjungar. Det är en dyster kväll, även om det inte syns utåt. Förräddaren är med vid bordet, men inte nog med detta, Jesus vet mer än så: alla ska överge honom och fly, Petrus ska grovt förneka honom, och till och med under denna sista kväll börjar lärjungarnas tankar och funderingar syssla med vem som ska räknas som den främste. Kanske är detta den direkta, yttre orsaken till att han här ger dem en högst påtaglig tillrättavisning och lektion, då han, deras Herre och Mästare, själv går runt och tvättar deras fötter – ”*den som är främst bland er han ska vara allas tjänare*”.

Att han under en sådan mörk kväll, då vår ondska, vår själviskhet, vår otro, vår svekfullhet, vår förljugenhet står honom rakt i ansiktet, ja att han i denna natt, då han blir förråd, instiftar och ger åt oss altarets sakrament, det vittnar kraftigare än ord om hans gränslösa kärlek till oss syndare. Han drar sig inte undan, utan i lydnad för sin Faders vilja går han frivilligt in i sitt lidande – nu ska det sanna påskalammet offras, Guds Lamm som borttager världens synd. Och därmed har den gammaltestamentliga påskalammsmåltiden nu tjänat ut. Förebilden har ersatts av verkligheten, då han ger oss en ny förbundsmåltid, en som inte är till minne av något jordiskt utan av en himmelsk gåva, återlösningen genom Jesus Kristus. Men här är inte bara en åminnelse och förkunnelse utan något vida mer.

Jesus ger oss i sakramentet sin kropp och sitt blod att äta och dricka

Detta är sanna och vissa ord, det är ett testamente. Hur skulle vi väl förstå detta om inte just såsom orden lyder? Det skulle väl vara en skymf mot Herren Kristus att mena att nattvardsorden i själva verket inte vore tydliga och klara, så att de stridigheter som har varit och är angående altarets sakrament i grund och botten skulle ha sin orsak redan i Kristi egen instiftelse. Nej, Jesu ord är, här som alltid, enkla och klara. För för det köttsliga och oomvända förnuftet är dessa ord, liksom allt Guds ord, förstås till anstöt, men för tron däremot är de tvärtom något dyrbart och trösterikt.

Det var inte nog för honom att utge sin kropp och utgjuta sitt blod för våra och hela världens synder. Han ger oss också att rent konkret, med munnen, ta emot dessa salighetens underpanter, odödlighetens läkemedel – till reskost under vår pilgrimstid, vårt manna under vår ökenvandring, men med en väsentlig skillnad: fäderna åt manna i öknen, och de dog, men vi får äta av det levande brödet som kommit ned från himmelen och ger världen liv. Här får vi en försmak av den himmelska glädjen. Och vi är bjudna att äta och dricka detta med ett bestämt syfte och ändamål.

Jesus ger oss sin kropp och sitt blod till syndernas förlåtelse

Han säger uttryckligen så: "... *utgjutet för många till syndernas förlåtelse.*" Därför ska vi ta emot detta sakrament som en försäkring, ja ett bevis, att han verkligen har dött för oss, att han verkligen har burit och försonat alla våra synder. Hur skulle vi kunna tvivla? Jesu ord lämnar inte rum för något ängsligt tvivel; tron tar Jesus på orden och faller ner i tillbedjan inför Guds Lamm och tar emot sakramentet som just Odödlighetens Läkemedel – som ingen corona- eller annan pandemi någonsin kan göra om intet.

Här visar sig även välsignelsen av en rätt och god kyrkogemenskap, en trons gemenskap kring Det Heliga. Vi får fira sakramentet såsom Kristus har instiftat det: för lärjungarna (inte för världen), läsa instiftelseorden över bröd och vin (inte över något annat), dela ut det och att alla tar del av både brödet och vinet, till syndernas förlåtelse. Nattvardsbordet är ett nådebord. Du får komma till detta bord så ofta du behöver – och eftersom du är en syndare behöver du komma ofta. Här, inför det evangeliska nattvardsbordet ges det även varningar och förmaningar: det får inte bli en tom slentrian, du får inte komma med obekänd synd, du får inte heller komma till altaret och samtidigt leva i oförsonlighet med din nästa – gå då först och försona dig med din broder eller syster. Men framför allt förkunnas här tröstens ord: "*Värdig och väl beredd är den som sätter tro till dessa ord: utgiven för er, utgjutet för er till syndernas förlåtelse. Den som inte tror dessa ord utan tvivlar är ovärdig och inte beredd. Ty dessa ord 'för er' förutsätter ett troende hjärta.*" Ja, salig var syndare som är en så svag och bräcklig kristen att han eller hon inte kan vara utan detta, utan ofta måste komma till denna måltid och få läkedom för sin arma själ! Ty se, här är Odödlighetens Läkemedel!

Amen.

*Du konung med krona av törne, Din ångest och smärta jag ser
I afton som aldrig tillförne Och sjunker på knä för dig ner.
Åt mig skulle jorden frambringa Blott törne och tistel och nöd,
Men du kom i världen så ringa Och frälste mig genom din död.
Du konung med krona av törne, Mitt hjärta nu hör dig till,
Och tjäna dig mer än tillförne, O Jesu så gärna jag vill.*